

Medjay a Morálka

Krasotinka

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Stanislav Hoferek

O knihe

Piata poviedka zo série Medjay a Morálka je zameraná na novú, zo začiatku nepomenovanú postavu. Ukazuje prepojenie známeho a neznámeho. V poviedke sa strieda racionalita, jednoduchá snaha o prežitie i to, ako veľmi môžeme pomôcť niekomu, koho vôbec nepoznáme. Humor je prítomný v celom krátkom príbehu a okrem kaktusov sa zaoberá aj tým, čo reálne môže niekto chcieť. Každý má iné požiadavky. Čo by ste robili vy, keby ste v horúcej pustine našli nahú ženu?

Medjay a Morálka: Krasotinka

Slnko praží o niekoľko percent menej ako obyčajne. Takže sa mu každý ešte stále vyhýba. Krajina je bez zelene a potôčiky pôsobia skôr ako nestála zmes suchého a mokrého bahna. Pustatine sa vyhýbajú ešte aj oblaky.

Mladá žena sa snaží využiť kaktus ako zdroj tieňa. Slnko sa na rozdiel od vzduchu pohybuje a hranica medzi nepríjemnou horúčavou a úpalom je krátka a nejasná. Nemá so sebou nič. Žiadnu nádobu na vodu a ani malý kúsok oblečenia. Vo vlasoch má prach, v hlave beznádej a v rukách starú palicu.

„Pozri sa, tu niekto je,“ hovorí Medjay Morálke, ktorá sa pohybuje za ním.

Dvojica je znovu na cestách, pretože nemôžu ostať na jednom mieste. Stále hľadajú niečo iné, nové či bezpečnejšie. Ani jeden z dvojice neočakáva, že pri putovaní pustinou narazia na niekoho bez oblečenia. Dostať sa k nemu je jednoduché, stačí len zobrať niekomu mŕtvemu. Alebo živému, ako odporúčajú odvážnejší. Ak je samozrejme niekto taký vôbec v okolí.

„Kto si?“ pýta sa Medjay neznámej ženy. Tá sa snaží odpovedať, ale jej suché pery nevedia povedať žiadne zrozumiteľné slová.

„Prečo je nahá?“ pýta sa zvedavo Morálka.

„A ja viem? Opaľuje sa?“

„Veľmi vtipné. Skôr jej tie šaty niekto zobral. Mali by sme jej pomôcť.“

„To znie rozumne. Dáš jej svoje šaty? Máte podobnú výšku, šírku a všetko. Nie ste príbuzné z piateho kolena? Podobáte sa.“

„Dlho som nebola pri zrkadle.“

„Rovnaké masťné... no... vlastne suché vlasy. Rovnaké oči, vychudnuté líčka, cecky nič moc. Len má ruky. Takže si až tak podobné nie ste. Ale vlastne od pása dolu, teda od prs dolu, sa podobáte. A ešte aj tá hlava.“

„Dokedy si budeš robiť srandu z toho, že mi chýbajú ruky?“

„Dokým ma poriadne s nimi nepoškriabeš na chrbte.“

„Medjay!“

„Tak dokým ti nedorastú.“

Medjay vyberá svoju ploskačku, ktorú má práve so sebou. Jemne s ňou trepe, nech čo najpresnejšie určí, koľko kvapiek nechutnej vody v nej ostáva.

„Dáš jej vodu?“

„To je dobrá, morálna dilema. Ak jej dáme vodu, zomrieme všetci. Ak jej nedáme vodu, tiež zomrieme všetci. Takže si dajme debatný krúžok. Pár kvapiek je málo pre jedného, pre dvoch i pre troch.“

„Musíme jej pomôcť.“

„Áno? A ako? Dáme jej to, čo nemáme? Dáme jej nádej, aj keď sami nemáme tej nádeje veľa? Vlastne máme vody a nádeje tak narovna. Čo je v pustine trochu nafigu.“

„Kde je najbližšie mesto?“

„Myslíš to, z ktorého nás vyhnali, alebo to, do ktorého nás nevpustia?“

„Daj jej môj podiel vody.“

„Okej. Stalo sa.“

„Nič si jej nedal.“

„Ale to by som nedal ani tebe.“

„Necháš si všetku vodu pre seba?“

„Dobrý nápad. Bude o jeden gram nosenia menej,“ hovorí a zahadzuje prázdnu ploskačku.

Medjay otvára ploskačku a posledné kvapky sa snaží dostať do seba. Je to však náročné. Aktuálne ploskačka nevydáva už žiadny zvuk a hlavne žiadnu tekutinu.

„Mali by sme sa dať na cestu, kým nie je slnko najprudšie. Ak ju zoberieme so sebou, tak nás bude spomaľovať. Budeme mať menej energie.“

„A ako sa sem vlastne dostala?“

„Nieкто ju tu nechal. Nieкто, kto má koňa alebo nejaké vozidlo. Presný dôvod neviem. Možno to bol milujúci otec, ktorý ju dal sem s tým, že jej nieкто pomôže. Ak by sa o ňu nevedel postarať, tak by to malo zmysel.“

„To je nehorázne,“ ticho odpovedá Morálka.

„Zas to tvoje moralizovanie, Morálka moja. Niekedy si ľudia vyberajú jednu zo zlých možností, lebo žiadne dobré možnosti nemajú. A vidíš to, teraz ty moralizuješ, ja rozmýšľam a zatiaľ nás pustina všetkých pozabíja. Bez slova a taktiež bez zľutovania.“

„Možno mám nápad,“ Morálka okamžite začína popisovať svoj nápad, pričom ju Medjay pozorne počúva.

„Takže, ty chceš, aby som ju niesol do mesta, odkiaľ nás vyhnali? Tam ju necháme napospas ľuďí, čo nás nenávidia a budú sa o nás odteraz starať? A budú nás považovať za hrdinov?“

„Všetci prežijeme.“

„Dobre, ale polovicu času ju nesieš ty.“

„Ja určite nie.“

„Hrozné toto rozdelenie rolí. Už poďme. Ale ak ju zachránime a totálne sa do mňa zamiluje, tak potom čo?“

Morálka uvažuje. Nechce, aby sa Medjay staral o niekoho iného. Ona chce byť tá na prvom mieste, tá chránená. Nie nejaká cudzia žena. S rukami.

„Viem, že ostaneš pri mne,“ odpovedá Morálka.

„Zaujímavé, a ako to vieš?“

„Ja ti nebudem krahnúť cigarety.“

„Však nefajčím.“

„A teraz ma pochváliš, že som všímavá a že by ti bolo bezo mňa smutno,“ odpovedá Morálka.

Medjay si poriadne prezerá neznámu ženu. Dáva jej kúsok zo svojho oblečenia a všima si, ako veľmi je spálená od slnka aj na bežne zahalených miestach.

„Hej, krasotinka, vieš o nejakej vode? Poznáš tu nejakú studňu?“ Medjay nedostáva zrozumiteľnú odpoveď.

„Asi ti nič nepovie.“

„Plán B!“

„Čo je plán B?“ pýta sa Morálka.

„Dáme si kaktus. Voda z kaktusov je často jedovatá, skôr pripomína sliz ako vodu, niekedy máš z toho poriadnu hnačku. V horšom prípade máš dohromady hnačku, vracanie, halucinácie a otrieskaš si ruky... ehm... hlavu... o kaktus.“

„To nie je dobrý nápad.“

„Samozrejme, že nie je. Ale nič iné mi nenapadá.“

„Ja by som ju ešte mohla zaniest tam, kde žila naposledy.“

„To znie lepšie ako zjesť kaktus. Niekomu tam iste bude chýbať. Keby nikomu nechýbala, tak by sa nedožila dospelosti.“

Nakoniec tak Medjay nesie ženu, nateraz pomenovanú Krasotinka, smerom ku vzdialenému mestu. Cesta je pomalá, teplota stúpa a sily pomaly odchádzajú. Aj vysoký a silný muž ako Medjay potrebuje prestávky. Na prekvapenie všetkých sa objavuje chlap v starom džipe, ktorý si všimol trojicu. Mieri k nim.

„Tu si, Izabela! Dcérenka, zase si sa zatúlala? Poď, zoberiem ťa domov, kde ti bude dobre!“

„Má zaujímavé meno.“

„Ďakujem, že ste ju našli a že ste jej pomohli. Čo môžem pre vás urobiť?“ pýta sa muž.

„Hodila by sa voda, jedlo, prístrešok a tak podobne,“ odpovedá stroho Medjay.

„Ale samozrejme. Nastúpte si, zanedlho budete v úplnom bezpečí.“

Kým Medjay oddychuje a popíja z mužovej fľaše a pokúsi sa hasiť smäd u Izabely, Morálka sa rozpráva. Zisťuje viac o meste, o Izabele a o všetkom ostatnom.

„Ako sa dostala tak ďaleko do divočiny?“

„Moja dcérenka je krásna, ale je chorá. Jej hlava nikdy nefungovala úplne dobre. Staráme sa o ňu, ale niekedy jednoducho v noci zmizne. Odíde. Potom ju musíme hľadať. Stále sa to opakuje.“

„Takže ona nie je žiadna obeť, nikto ju nevyháňa či nenecháva napospas osudu?“

„Chúďa, má to v hlave popletené. Často nevie, čo by mala robiť a čo nie. Ktokoľvek jej môže v divočine ublížiť. Zlí ľudia, oživení mŕtvi, ktokoľvek by jej mohol narobiť problémy.“

„Ale prečo je vonku celkom nahá?“

„Najčastejšie utečie v noci. Nenosí vtedy oblečenie. Bojíme sa o ňu, často ju musíme zamykať, ale niekedy na to zabudneme. Nenapadne nám vždy niečo tak nepríjemné, i keď potrebné,“ odpovedá muž.

Medjay rozmýšľa. Počas cesty prikrýva Krasotinku plachtou, ktorú našiel vo vozidle.

„Mám nápad. Ak je u vás voda a to, čo vás najviac trápi, sú úteky vašej dcéry, tak možno niečo potrebuje. Alebo niekoho. Na moralizovanie. Nejakú kamošku,“ hovorí Medjay.

„Sme malá komunita. Je nás málo na to, aby ju niekto stále strážil.“

„Vy potrebujete viac ľudí, my potrebujeme prežiť. Zostaneme s vami na nejaký čas? Ja som Medjay, som bojovník, ale nebojím sa práce. Moja žena, Morálka, sa na ťažkú prácu nehodí, ale rozprávať sa vie. Aj robiť spoločnosť. Navzájom sa potrebujeme.“

„Platí. Ste u nás vítaní. Obidvaja. Pomáhajte si navzájom.“

Po niekoľkých dňoch Morálka spoznáva pravdu. Izabela nie je zaostalá, len sa jej viac páči umrieť sama v pustine, než byť vydaná za chlapa z neďalekej farmy, ktorého neznáša. Milujúci rodič niekedy nevie pochopiť svoje dieťa.

„Stretla som toho chlapa, za ktorého sa má vydať. Ja by som pred ním utiekla,“ hovorí Morálka.

„Však aj uteká. Stále.“